

בת המכשפה

יאנאקי סוריראצ'י

Janaki Sooriyarachchi

לפני שנים רבות חיה מכשפה רע ומכוערת. היא הייתה מכוערת כמו עוגת שזיפים חרוכה. הייתה לה רק בת אחת בשם ברוקולינה, לא יפה יותר מאמה. המכשפה רצתה ללמד אותה את הכשפים, כדי שברוקולינה תוכל להמשיך בהם אחריה.

ברוקולינה דאגה מאוד למראה שלה וכל בוקר בילתה זמן רב מול ראי וניסתה ליפות את פניה. היא צבעה את הפנים בצבעים שונים ולטשה את ציפורניה עד שהבריקו. היא שינתה את תסרוקתה כל בוקר, כל ערב וכל לילה בכל צורה שעליה יכלה רק לחשוב. היא רצתה מאוד להיראות יפה, אך לא הבינה שכל מה שעשתה גרם לה להיות רק מכוערת יותר.

יום אחד אמה המכשפה יצאה לארץ רחוקה. היא השאירה שיקוי מיוחד בקדירה על אש, ואמרה לברוקולינה לבחוש בו עד שתחזור.

"מדוע עלי לעשות זאת?" התקוממה ברוקולינה "את יודעת כמה שאני שונאת לבחוש בקדירה. התרווד הגדול מקלקל לי את ליטוש של הציפורניים והאדים גורמים לאיפור שלי לנזול." "רק תעשי זאת" אמרה המכשפה "אחזור מהר כמה שרק אוכל. בינתיים תבחשי בקדירה."

"זה לא בסדר" מלמלה ברוקולינה. היא לקחה את התרווד הגדול והתחילה לבחוש.

איך היא תוכל להיעשות יפה כמו
הפייה? יש בוודאי דרך לכך, חשבה.
"אילו יכולתי לתפוס אותה, אולי הייתה
מגלה לי את הסוד. כן, אמהר ואנסה
לתפוס אותה." היא עזבה את התרווד
והקדירה ורצה להביא את השטיח
המעופף. אלא שאמה המכשפה כבר
עפה עליו.

"וי". ברוקולינה הייתה מאוכזבת מאוד
שלא תוכל להשיג את הפייה. היא
התיישבה מצוברחת ליד הקדירה.
"איך אוכל לקבל יופי כזה?" חשבה
וחשבה, אך שום רעיון לא בא לראשה.

אחרי זמן מה היא שמעה קול
מוזר. כאילו נחיל דבורים מזמזם
מעל ראשה. היא הביטה למעלה
כדי לראות מה זה. "או!" קראה.
מעל ראשה ריכפה פייה יפהפה.
"איזה יצור יפה!" עיניה של
ברוקולינה לא משו מהפייה "אילו
רק יכולתי להיות יפה כמו זו!"
אמרה לעצמה בקנאה, כשהיא
מביטה על הפייה.

היא חזרה לקדירה והמשיכה לבחוש, אך כל הזמן חשבה רק על המתכון. הרגיז אותה מאוד שלא יכולה להמציא דבר. מה הם הרכיבים הדרושים לשיקוי כזה? שום רעיון לא בא לראשה.

אחרי רגע היא הרגישה במשהו נוגע ברגלה. זה היה החתול האפור של אמה. הוא הרגיש בודד והשתפשף ברגלה של ברוקולינה. אך זה הרגיז אותה עוד יותר. "לך מכאן!" צעקה. וכשהחתול לא עזב אותה היא תפסה אותו בזנב והשליכה דרך הדלת. "וואו!" ילל החתול מרוב כאב ורץ עם הזנב מורם. באותו הרגע זנב ארוך צמח על גבה של ברוקולינה, אך היא לא הרגישה בכך. היא המשיכה לבחוש בקדירה וחשבה כל הזמן ממה להרכיב את שיקוי היופי שלה.

אך פתאום נזכרה. "אולי בספרי אמא אמצא נוסחת קסם שתעשה אותי יפה כמו פייה. בוודאי יש לה כזו." והיא רצה מהר אל ארון הספרים.

היא חיפשה שם בספרי הכשפים, אחד אחרי שני, אך לא מצאה כל מתכון שיעזור לה להפוך ליפה כמו פייה.

היא התאכזבה מאוד. לא יכלה להפסיק לחשוב על הפייה היפה. היא צעדה הלך וחזור ברוגז ולא רצתה לוותר. "כנראה אצטרך להמציא מתכון משלי, שיעשה אותי יפה" חשבה.

התיש של המכשפה, שעמד בסככה, נעשה צמא. הוא ראה את שלולית השיקוי שנשפכה ובא ללקק אותה מהאדמה. גם הוא הרגיז את ברוקולינה והיא בעטה בו בחוזקה. התיש הצמא זעק מכאב ופחד וברח.

תוך רגע צמח לברוקולינה זקן כמו זה של התיש ושערותיה הפכו דומות לערמת חציר. אך גם בזה היא לא הרגישה, כי לא פסקה לחשב מה צריכים להיות רכיבי שיקוי היופי שתכננה.

העורב של המכשפה הרגיש במשהו מוזר שמשתפל מגבה של ברוקולינה. הוא חשב שזה נחש, תפס אותו ומשך. ברוקולינה התרגזה שמפריעים לה. היא הרימה את התרווד והכתה בעורב. רגל הציפור נשרטה וכמה טיפות של שיקוי נפלו מהתרווד על

הארץ. העורב האומלל קרקר וצפצף וברח צולע. ברוקולינה רגזה כל כך שלא הרגישה כי פצעה את ציפור. היא המשיכה לבחוש בקדירה. היא הייתה שקועה כל כך במחשבה על הפייה, שלא הרגישה בפצעים שהתחילו להופיע על גופה.

את שערותיה של ברוקולינה,
הדומות לחציר, ראתה פרה
שעמדה בסככה. החדש.

היא הייתה רעבה מאוד והחליטה לבדוק את המזון

ברוקולינה לא הבינה מדוע
הפרה באה אליה וזרקה עליה
מקל, כדי לגרשה. המקל פגע
בקרניה של הפרה המסכנה וזו
ברחה משם בפחד גדול. אך
באותו הרגע שתי בליטות
הופיעו על ראשה של
ברוקולינה וצמחו לזוג קרניים
גדולות.
אך היא לא הרגישה גם בכך!

ברוקולינה נבהלה מהנביחה והכתה לכלב באפו במכסה
של הקדירה

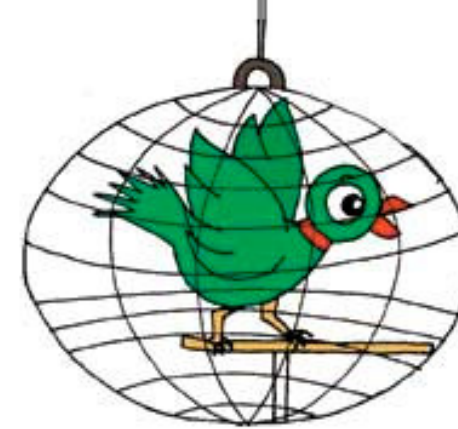
הכלב המוכה ברח מיד תוך יללה.
ופתאום מחצית משיניה של
ברוקולינה נפלו לתוך הקדירה. גם
בזאת היא לא הרגישה, כה עסוקה
הייתה במחשבה איך להפוך יפה
כמו הפייה.

הפייה שהייתה כבר בדרך לארץ הפיות שמעה את יללות של ברוקולינה. היא באה לראות מה קורה. כשברוקולינה ראתה אותה היא נתקפה בכעס וקינאה. "את, הפייה האיומה! הפייה האיומה!" קראה ברוקולינה לפייה "כל זה קרה לי בגללך! מדוע באת והתעופפת מעלי? רציתי להיות יפה כמוך."

הפייה הקשיבה וברוקולינה המשיכה בצעקות. "ראי מה קרה לי. אני נראית עכשיו איום ונורא. את אחראית לזה. עכשיו את חייבת לגלות לי את הסוד איך אוכל להיות יפה כמו פייה. אחרת אתנקם בך כשרק אתפוס אותך!" קראה ברוקולינה בזעם.

המהומות העירו את התוכי של המכשפה. כשראה את צורתה המכוערת של ברוקולינה נבהל מאוד והתחיל להתעופף בכלוב שלו. "הו ברוקולינה" קרא "מה קרה לך?"

נעשית מכוערת מאוד. את היצור המכוער ביותר שראיתי אי-פעם" קראה הציפור בבהלה. ברוקולינה התחילה לקלל אותה במילים גסות. קולה נעשה צרוד וצורמני. "וי! מה קורה לי?" פתאום הרגישה בשינוי. היא רצה עכשיו לראי.

"לא!" צעקה למראה בבועתה. פחד גדול תקף אותה. "לא! רציתי להיות יפה כמו הפייה".

היא רצה מהבית בצעקות אימה. עכשיו כעסה עוד יותר מאשר קודם. היא יללה וזחלה על הארץ וקיללה את הפייה.

ברוקולינה רצה מהר וחיפשה את החיות. את החתול, העורב, התיש, הפרה, הכלב והתוכי. הם כולם הסתתרו אחרי הסככה, מוכים ושרוטים, כואבים ומבוהלים. הם נבהלו עוד יותר כשראו אותה. אך הופתעו כשהיא התחילה לדבר אליהם ברוך. הם נרגעו, שכחו את הפחד והכאב. ברוקולינה התחילה לדבר אליהם בחיבה.

הם היו מאושרים והופתעו כששמעו מילות נועם שלה. וכל שדיברה נעים יותר כך גם קולה נעשה רך יותר, עורה נעשה נקי וכאילו זורח. כשטיפלה בחיות המוכות גם השערות שלה נהיו חלקות ומבריקות, עיניה הבריקו ולאט, לאט נעשתה יפה כמו הפייה.

שתי בליטות
הופיעו על
כתפיה והפכו
לזוג כנפיים.
הו! כמה
מאושרת הייתה
ברוקולינה.

היא הניעה את כנפיה
ועלתה לאוויר כמו כל
פייה אחרת. מעתה
ולעולם כבר לא נהגה
ברוע-לב וכולם אהבו
אותה.

הפייה הקשיבה בשקט. "ברוקולינה" ענתה לה ברוך "שום שיקוי לא יכול לעשות אותך יפה כמו פייה. הסוד הוא בתוך לבך. אם תאהבי אחרים ותדאגי להם, אם תהי סובלנית ותעשי דברים טובים תראי יפה כמו פייה. רק האהבה שבלבך יכולה לעשותך יפה." בפה פעור הקשיבה ברוקולינה לדבריה של הפייה.

"רק לפני דקות ספורות התייחסת בגסות ליצורים המסכנים. לכן נעשית מכוערת. כשלבך מתמלא באכזריות ורוגז, את נעשית מכוערת יותר" אמרה הפייה. "את צריכה ללכת אליהם ולדאוג להם. את צריכה לאהוב אותם ולדבר אליהם בנועם. אם תחדלי להשתמש במילים גסות גם קולך יעשה מתוק יותר."

והפייה נעלמה
במשק כנפיה
עדין.

